

MAGYAR HÍRLAP

244
- FORUM

1982. FEBRUÁR 19, PÉNTEK **3**

FÜRDŐVÁROS?

Érdekes viselkedés-lélektani kísérlet részese voltam egyik hétfőn a Rudas uszodában. Tizenkét óra körül lehetett, a délelőtti úszótornus csúcsidejében, amikor a mennyezeti szelőlőző nyílás magasságából egyszerre koromcsomó és összetapadt piszokhalmaz kezdett a vízre potyogni. Valamiféle padlás-takarítás végeredménye, jó nagy mennyiségben. A lelet körül összeverődött egy kis csoport, oda-sétált az úszómester is, megcsóvalta a fejét és annak rendjé-
módja szerint felült a láthatatlan magasban dolgozó takarítóknak. Onnét is lejött egy overralos megnézte a vizet, ő is csóvalta a fejét, és távozott. A titokzatos anyag akkor még hullott — hogy alapmatériája korom volt, azt csupán azért gondolom, mert szépen lebegett a víz felszínén és hamarosan arányosan eloszlott a medence egész területén.

A teszt tulajdonképpen itt kezdődött: ki, hogyan reagál az eseményre. A becsapódás helye körül, mint említettem, kis csoportosulás támadt, ahogy az utcán szokott, ha valami „történik”. A szemtanúk közül aztán többen kimenekültek a medencéből, némi méltatlankodással vonulva a tussoló felé. A többiek tovább úsztak, és a megszállottja ugyanígy tett még akkor is, amikor már nyilvánvalóvá lett a teljes elszennyeződés: tovább róttá évek óta kiszabott edzéshosszait. Érdekes volt a személyzet reagálása is — nem történt ugyanis semmi. A hulladékös megszűnt ugyan, de ami lepotyogott, menthetetlenül szétúszott, s ezt minden további nélkül tudomásul vették. Leg-alábbis abban a fél órában amit még az épületben töltöttem. Távozásomkor a pénztár javában működött.

Nemrég egy heveny kötőhártyagyulladásal bajlódva az ismerős szemorvos első kérdése az volt: mikor jártál utoljára uszodában? Tegnap, mondtam. Helyben vagyunk, hangzott a válasz, ezt már jól ismerem — majd felírta a szokásos cseppeket és a kenőcsöt...

Emeljük ki most a vizsgálódásból a luxushelyeket: a Termál-szállót, meg a legfrissebbet a Fórum hotel medencéjét. Nyilvánosak ugyan, de nem hazai zsebekhez szabták áraikat. Hol úszik tehát a legegyszerűbb sportolási lehetőségre vágyó, a kondícióját tartani akaró, az infarktus elől futó budapesti? A bezárt Sport-uszodában nem. A fél medencére zsugorodott Lukácsban, mínusz fokokban — hát, az edzettebbje. Ugyanez a helyzet a Komjádi nyitott medencéjével, amelyen olykor akad egy-két „nyilvános” sáv. A fedett rész néhány

órán át áll csupán a közönség rendelkezésére — ha éppen nincs verseny. Ott azonban a mérték-telen klórozás vörösíti a szemet. Marad, nekünk úszóknak a Széchenyi — ugyancsak nyitott medencével, tehát behatárolt vendéggörrel —, és marad végül mint egyetlen teljes értékű a me-zőnyben a Gellért „pezsgő” medencéje (a „hullám” téliésítését csak tervezik).

Budapest köztudomásúlag a fürdők városa. (A fentebb leírtaké.) Ez a minősítés annyira átment a köztudatba, hogy bizony jó sokan vagyunk rendszeres uszodába járók és egyre többen leszünk. A fiatalok például. A Rudasba is harmincasával-negyvenesével járnak egész általános iskolai osztályok tornatanárai vezetésével. A megnövekedett szabad idő újabb csapatokat vonz majd: kontrollnak ajánlom az iskolaszüneti heteket. *Férőhely azonban nem lett több.* Ennek a helyzetnek eredménye, az uszodák reménytelen túlszűfolttsága, és lassú, de biztos elszennyeződése. Rutinosabb orvosok már le-lőhelyek szerint ismerik a baktériumtörzseket és készítik ellen-szérumaikat. Kisiparosok ráálltak a vízhatlan szemüvegek gyártá-sára. Butikok jó üzletet csinálnak az árusításával. Lassan egész kis „infrastruktúra” épül az uszodaszennyezettségre. A sze-gény fürdőjáró pedig úszik a gya-nús lében, és már ott tart, hogy elviseli a medencébe zúduló pad-láshulladékot is. A szenvedélye erősebb? Attól félek, csupán re-zignáltabb lett.

Van-e jobb megoldás a beletö-rődésnél? Jó-e valakinek, ha el-ijedünk az uszodától? Anélkül, hogy szakértő lennénk, úgy hiszem lehetne még tenni egyet-mást... Például rendszeresebben fertőt-leníteni a vizet. Alaposabban tisztítani a medencét. Napjában többször is a környezetet. Aztán — félve írom le, mert magam is bűnöző vagyok — elkelve a ven-dégek alaposabb ellenőrzése. A táblától ugyanis, hogy „előfürdő kötelező”; önmagában még nem lép mindenki tiszta testtel a víz-be. *Néhány esetet elbír a fürdő — ezért nem panaszkodunk koráb-ban fertőzésről. A teli medence azonban még folyamatos vízcse-re esetében sem tudja elég hamar kitisztítani önmagát.* Ez a közön-ség és a fürdőalkalmazottak kö-zös restsége tehát.

Az egykori törzsközönség finy-nyásabb részének álláspontja, hogy ugyanis „akkor inkább nem járok uszodába” — aligha helye-selhető. Budapest fürdőváros — lehetne. De addig tennünk kell még egyet-mást. Nekünk is, a fürdőknek is.

LUKÁCSY ANDRÁS